

Ima li vjere na zemlji?...

[...] Jednom riječju, ovaj svijet nam daje lažnu sigurnost uslijed koje slabi duhovna pozornost. A kada nismo usredotočeni na Boga, onda slabi naša vjernost, te se duhovni život svodi na minimum, ili čak ni na to. Radije se opredjeljujemo ići putem bezbožnoga i bezobzirnoga suca nego siromašne i nezaštićene udovice, uvjereni kako oni zli bolje prolaze u ovom svijetu. Stoga i sami sebi postavljamo pitanje kad vidimo što se sve zbiva oko nas: Ima li još uvijek vjere na zemlji? Kao da ne treba čekati drugi Isusov dolazak kako bismo si postavili to pitanje, već je ono aktualno već sada. Kad iz toga kuta sagledavamo stvari, onda vidimo kako Isusovo pitanje nije bilo stvar retorike, već stvarnost koja nas okružuje. Ono odražava žalosno stanje duha i društva koje sve više tone u bezboštvo i bezobzornost, kao i stanje naše ljudskosti koju treba 'svladavati' ustrajnim nastojanjem oko izgradnje vlastitog karaktera, odbacivanja svih štetnih impulsa, te prihvaćanje trajnog i iskrenog obraćenja pred Bogom.

No Isus je potvrdio i jednu drugu istinu: postoje i oni njegovi maleni i vjerni dan i noć vape pred Bogom. Oni osjećaju dramatično stanje trenutka i sve čine da skrenu pozornost na važnost vjere u Boga, te su baš zato potisnuti i pritisnuti, obespravljeni i potlačeni, ugroženi i zanemareni. Njima nikada nije sigurno koje će im se sve nevolje i patnje, pritisci i prijetnje dogoditi novoga dana. Upravo jer je stanje društva i svijesti čovjeka danas takvo, oni ne prestaju još žarče vapiti Bogu, jer samo ih on može razumjeti, utješiti i zaštititi. Pođimo i sami tim putem vjere, te ne dopustimo da svjetovno bezboštvo i ljudska bezobzornost u nama ugase njezin plam i zastru njezin sjaj. Budimo ustrajni i usrdni u molitvi koja nas jedina može zaštititi od propasti i pada, i od slabosti da pokleknemo pred zlom. To je zaštita koju nam Bog pruža, jer nam daje snagu vjere da živimo pobožno i brižno i obzirno u ovom bezbožnom, bezbrižnom i bezobzirnog svijetu. Stoga ne zdvajajmo i ne tražimo ljudska rješenja, jer je istinsko rješenje za sve probleme društva i čovjeka ono Božje: a to je vjera i ljubav kojima nas obdaruje za neporočan svjedočki život koji nije samo od ovoga prolaznoga svijeta, već zadobiva nagradu i u onom neprolaznom.

<https://www.vjerajdela.com/ima-li-vjere-na-zemlji-razmisljanje-uz-29-nejdelju-kroz-godinu-c/>

Pomoć je naša u imenu Gospodina koji stvori nebo i zemlju.

K brdima oči svoje uzdižem:
odakle će mi doći pomoć?

Pomoć je moja od Gospodina
koji stvori nebo i zemlju.

Tvojoj nozi on posrnuti ne da
i neće zadrijemati on, čuvar tvoj.

Ne, ne drijema i ne spava
on, čuvar Izraelov.

Gospodin je čuvar tvoj,
Gospodin je zasjeh tvoj s desne tvoje!
Neće ti sunce nauditi danju
ni mjesec noću.

Čuvao te Gospodin od zla svakoga,
čuvar dušu tvoju!
Čuvao Gospodin tvoj izlazak i povratak
odsada dovijeka!

Otpjevni psalam: Ps 121, 1-8

Sveti Luka, evanđelist - 18. listopada

[...] Iako nije bio očevidac događaja što ih opisuje u Evanđelju, bio je dostojan i vjeran službenik evanđeoske poruke. Zato ga Crkva sa zahvalnošću slavi kao evanđelista, jednog od četvorice, koji su nam po Božjem nadahnuću napisali najdragocjeniju poruku.

O Lukinu životu ne zna se gotovo ništa, a svi podatci dolaze iz kasnijih predaja. Porijeklom Sirijac, po zanimanju liječnik, sveti Luka prilagodio je svoj izričaj kako bi Radosna vijest bila što razumljivija svim kršćanima poganskog porijekla, što je i on sam bio. Iako nije bio učenik za vrijeme Isusova boravka na zemlji, sveti Luka svojim nam je pisanim tragom prenio dragocjene poruke.

Sveti Luka bio je Sirijac rodom iz Antiohije. Potjecao je iz poganske, a ne židovske sredine. To svjedoče sveti Irenej, Tertulijan, Origen, a posredno i sam sveti Pavao. Prema Muratorijevu kanonu, nije vidio ni slijedio Isusa za Njegova života na zemlji.

Pavlove poslanice te Djela apostolska pokazuju da je bio pratilac i učenik svetoga Pavla.

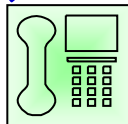
Uz Pavla ga prvi put nalazimo na apostolovu drugom misijskom putovanju, tamo od Troade do Filipa. Postoji mogućnost da je u Filipima ostao do godine 57., utvrđujući ondje apostolovo misijsko djelo. U proljeće godine 58. nalazimo ga opet u istome gradu uz sv. Pavla, kojeg prati na njegovu povratku u Jeruzalem. Ondje je odmah uspostavio vezu s apostolom Jakovom. Tamo je također imao priliku susresti barem neke od onih žena što ih on jedini od evanđelista spominje u Evanđelju. Mogao je isto tako susresti i one 'službenike riječi' koji su jedan od izvora njegova evanđeoskoga spisa.

On sam u predgovoru svog Evanđelja piše ovako: 'Kad već mnogi poduzeše sastaviti izvješće o događajima koji se ispuniše među nama – kako nam to predadoše oni koji od početka bijahu očevici i sluga Riječi – pošto sam sve, od početka, pomno ispitao, naumih i ja tebi, vrli Teofile, sve po redu napisati da se tako osvjedočiš o pouzdanosti svega u čemu si poučen.' (Lk 1,1-4)

Sveti Luka pratio je sv. Pavla na njegovu putovanju u Rim te nam je o tome u Djelima apostolskim ostavio dragocjen dnevnik puta. S apostolom naroda bio je i za vrijeme njegova prvoga rimsko-gamnovanja, a isto tako i za drugoga, kad su ga svi ostavili. Apostol sa žalošću piše Timoteju: 'Jedini je Luka sa mnom' (2 Tim 4,11). [...]

<https://laudato.hr/Duhovnost/Zelite-li-znati-vise/Sveti-Luka-Evan%C4%91elista.aspx>

KONTAKT

Policijski kapelan don Marin Drago Kozić
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

“MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA”
PU zagrebačka

Petrinjska 20

Zagreb

Godina 13 • broj 561 • 2022. godina

29. NEDJELJA U GODINI

16. listopada 2022.

Bog će obraniti svoje izabrane
koji vape k njemu.

<https://zagrebacka-policijska.gov.hr/o-nama/policijska-kepelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Lk 18, 1-8

U ono vrijeme: Kaza Isus svojim učenicima prisposobu kako valja svagda moliti i nikada ne sustati:

»U nekom gradu bio sudac. Boga se nije bojao, za ljude nije mario. U tom gradu bijaše i neka udovica. Dolazila k njemu i molila: 'Obrani me od mog tužitelja!' No on ne htjede zadugo. Napokon reče u sebi: 'Iako se Boga ne bojim nit za ljude marim, ipak, jer mi udovica ova dodijava, obranit ću je da vječno ne dolazi mučiti me.'«

Nato reče Gospodin: »Čujte što govori nepravedni sudac! Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu? Kažem vam, ustat će žurno na njihovu obranu. Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?«

Sveti Ignacije Antiohijski – biskup mučenik 17. listopada

[...] Iz Smirne Ignacije napisao pismo i rimskoj kršćanskoj zajednici iz kojeg saznajemo kako su vojnici stražari prema njemu nečovječno postupali. To je pismo puno i najuzvišenijih misli: „Pišem svim Crkvama i poručujem svima da rado umirem za Boga ako me vi ne spriječite. Pozivam vas da mi ne iskazujete svoju naklonost u nezgodan čas. Pustite me da budem hrana zvijerima, po kojima mogu susresti Boga. Božje sam žito i zubi me zvijeri melju da postanem čisti kruh Kristov. Zazivajte Krista za mene da pomoću tih zvijeri budem žrtva Bogu.“ [...]

<https://laudato.hr/Duhovnosti/Zelite-li-znati-vise/Sveti-Ignacije-Antiohijski-biskup-mucenik.aspx>

Ima li vjere na zemlji?

Sigurno vam je poznata situacija: dobili ste pismo od nadležnih vlasti, npr. od financijske službe ili zdravstvenog osiguranja, koji su ustvrdili da nešto ne štima s vašim doprinosom ili da je vaša molba odbijena. Tada počnete razmišljati tko je nadležan, mjerodavan, na koga biste se obratili? I: je li nadležna osoba strpljiva da vas sasluša? Prije toga ćete se upitati: imam li još pravo dobiti ono što tražim?

Pred vama su mnoge mogućnosti, tužba sudu i puno muke. Udovica u prisposobi imala je samo jednu mogućnost, naime, nepravednog suca. Udovice su u to vrijeme bile u nezavidnom položaju i glede zaštite i glede financija. Ipak ta žena u prisposobi smogla je energije i snage, da zastupa svoju stvar, premda je nadležni sudac bio poznat po svojoj nepravednosti i nije mario za ljude! Ona uporno traži svoje pravo i konačno ga dobiva.

Isus uzima ovu udovicu za primjer kršćanske molitve i traži od nas da molimo i nikad ne sustanemo. Mi bismo molili i ne bismo prestali, ako imamo iskustvo da gotovo uvijek tom molitvom imamo uspjeha. Evangelje je očito upravljeno zajednici koja se umorila u molitvi, jer nije odmah imala uspjeh. Postala je nesigurna, je li nju Bog stvarno čuje i uslišava. Opasnost zbog nedostatka vjere je u tome, da se prestane moliti. To nije samo opasnost za pojedinog molitelja nego i za zajednicu. To je opasnost za sve nas. Mnogi su prestali s molitvom. Ovdje imamo različitih iskustava. Ima mnogo kršćana koji imaju iskustva, da su njihove molbe uslišane. Mnogi se zbog takvih iskustava redovito okupljaju u molitvene grupe i tu doživljavaju snagu zajedničke molitve.

Postoje i druga iskustva: usprkos svim molitvama i preklinjanjima pobjeđuje bolest nad životom čovjeka. Usprkos zazivanju Božje pomoći, djeca pođu stranputicom. Usprkos molbi za dobru vožnju, dogodi se smrtni slučaj.

Kršćani, za koje piše Luka u svom tekstu, našli su se u sličnim situacijama: doživjeli su progonstvo i nasilje, čeznutljivo su čekali na ponovni Kristov dolazak i na kraljevstvo Božje, a upravo su doživjeli suprotno. Što su imali od toga što su molili? Sigurno ne uvijek ispunjenje svojih želja. Sigurno je da su crpili snagu u zajedničkom moljenju, koje ih je moglo jačati u njihovoj vjeri: vjeri u Isusa Krista, umrloga i uskrsnuloga, i u vjeri u jednoga Boga koji želi dobro.

Ljudi prestaju vjerovati u Boga, ako od njega više ništa ne očekuju. To je praksa mnogih naših bližnjih. To znamo iz naših obitelji, kod naših susjeda i prijatelja. To seže i u naš vlastiti život. Iako nismo prestali s molitvom i moljenjem, možemo kazati da se tu i tamo polako povlačimo u našim očekivanjima od Boga i prestajemo kucati kod njega. Dosljedno je, da više ne molimo, ako više nismo sigurni, da Bog čuje i uslišava. Mi se pokazujemo ljudima s našom radošću i našom nevoljom samo tada, ako smo sigurni, da nas gledaju i razumiju i pomažu. Isus s ovom prisposobom ne želi jednostavno podsjetiti na molitvu, nego želi jačati ishodište, tj. nutarnju svijest, da je kod Boga, koji

nam se pokazuje i daje, svaka molitva saslušana i da će biti bez oklijevanja uslišana.

Kako povezati iskustvo, da usprkos našim krikovima još uvijek na zemlji vlada pravo jačega, da ljudi u nepomirljivoj mržnji ustaju jedni protiv drugih, da su zemaljska dobra nejednako razdijeljena? U molitvi koju Isus traži, ne radi se o bilo kakvim privatnim posebnim interesima ili neznatnim stvarima, nego o ljudskom licu zemlje. Radi se o molitvi Očenaša, za dolazak kraljevstva Božjega, o njegovoj volji na našoj zemlji. Na to čekamo mi, na to čeka Crkva već dugo. To može umoriti u vjeri i molitvi.

Mi na to nemamo lagan odgovor. Ali jedno moramo predočiti. Od svoga zadnjeg dolaska Bog se u našoj povijesti učinio svojim zauzimanjem za pravednost i pomirenjem ovisnim, da se ljudi udruže s njim, da se s njime prijatelje. Bog ne oklijeva s darom svoga Duha, ali njega može dati samo onima, koji ga primaju. Nije do Boga, da ljudi žive na trošak drugih ljudi i da lice zemlje nagrđuju i izopačuju. Bog želi drukčiju goruću revnost. On treba ljude koji se otvaraju njegovom Duhu, i stavljaju se na raspolaganje njegovoj stvari.

Tom Bogu smijemo i trebamo vjerovati, da on svaku molbu, svaku tužbu bez oklijevanja čuje i njoj u svojoj ljubavi daje važnost. Svaka molitva otvara prostor ozdraviteljskom, ispravnom, i stvarajućem pravu Božje volje u našoj povijesti. Ništa, što mi u jedinstvu s voljom Božjom od njega tražimo, ne ostaje bez odgovora – iako mi to odmah ne opažamo. Bog nije kao sudac kojega treba podsjetiti da obavlja svoju službu. Bog je od početka mislio, da nam beskrajno bude dobar i da dobro čini.

Okupili smo se, jer još sasvim ne prestajemo povjeriti Bogu njegov svijet i njegovu Crkvu i ljude nama važne. To je njegova milost, ako nas on po evanđelju jača u vjeri, da smo od njega viđeni i da nas on čuje. Vjera po kojoj molimo, treba nam i za one koji su prestali vjerovati. U toj vjeri molimo. Za tu vjeru zahvaljujemo, u toj vjeri mislimo na Isusovu ljubav dokraja, i ona nam priprema Gospodinov stol.

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/29-nejednja-kroz-godinu-2/>

Listopad – Krunica

Deseti mjesec tradicionalno je u katoličkoj pobožnosti posvećen Krunici. U listopadu se slavi blagdan **Blažene Djevice Marije od Krunice**, spomen na veliku pobjedu kršćanske flote nad turskom u glasovitoj bitki kod Lepanta **7. listopada 1571.** Pobjeda se pripisuje molitvi krunice na koju je pozvao cijelo kršćanstvo tadašnji papa sv. Pio V.